

Назив књиге: „Доживљаји мачка Тоше“

Име и презиме писца: Бранко Ћопић

Назив рада: „Доживљаји мачка Тоше“

(из мачковог угла)

Мрак је, а ја не знам где сам и не могу да изађем из џака. Чујем само чича Тришу како нешто виче и радује се, као и увек, крчми коју види. Он улази у крчму да пије са крчмаром Винком, а ја сам сам на тренутак срећан јер сам, хвала Богу, спасен смрти. Имао сам срећу, јер је Триша хтео да ме баца у реку само зато што је храна нестајала. Он увек окриви мене за крађу, а мени се некако чини да ја баш и нисам крао... добро, можда сам малчице украо...можда некад и мало више кад сам баш био гладан, али увек сам мислио да то може да се опрости. Ја бих опростио мом пријатељу, верујте ми.

Е, онда су се Триша и крчмар толико напили, да сам их чуо како се пењу на орах да скину Месеца. А, изгледа да су видели три месеца! И тако пијан, Триша узме џак у коме сам био ја и почне да млати њиме, да ми се све вртело у глави. Почео је да моли џак да га баца у воду, али ја се, наравно, нисам ни мрднуо. Па како да мог Тришу гурнем у воду? Али, Триша ме остави ту, и заборави на мене.

Уморан сам легао поред реке. Чуо сам прво гласове мишева, мислили су да је унутра храна, па су почели да грицкају џак, а ја скочим, па фркнем и испрепадам их да побегоше брзином светлости. А, онда дођоше зечеви, и њих испрепадам, па они скочише у реку. И таман када се све смирило, чуо сам кораке непознатог. Неко подиже џак увис. Куку мени, баш сам се уплашио. Шта ако је скитница и лажљивац и буволовац Жућа? Јоој, када би ме Триша барем потражио и спасао. Није ово био Жућа, већ неки чудан човек, који ме повео на неки чудан вашар у Преварантовац где се, замислите, продаје лањски снег, вук у јагњећој кожи, седла за краве, бурад без дна и слична чуда. И онда наиђе неки човек који носи миша за кога каже да је пророк. И баш кад сам помислио какво сам ја то чудо па су ме овде довели, овај незнацац ме представи и рече да продаје лавље маче! Народ се одмах окупио да види то чудо од мене, а кад су малчице отворили џак да ме покажу, миш скочи иза трен се увуче у мој џак. Мишов власник поче да запомаже, а народ помисли да лав излази из џака, и сви почеше да беже. У том метежу, неко други грешком узме џак у коме смо били миш и ја, па кад схвати да је погрешно, баца џак у њиву. А, миш и ја се лагано спријатељимо. Онда миш мало-помало прегризе џак и извуче и мене и себе! Коначно смо постали

слободни! Али, нисмо се растали и отишли свако на своју страну. Нађосмо ми још једног пријатеља, пса Шарова. Прво сам помислио да је немогуће да ми пас постане другар, али кад сам схватио да је баш добар и уплашен јер га меда прогања, решио сам да му заједно, миш и ја, помогнемо. И тако наша мала дружина осмисли план, и спаси Шарова од меда заувек. Како смо само меду испрепадали! Рекли смо му да је миш прорекао да ако икада наврати у ту њиву, од њега ће постати шубара и бунда! А после смо се тако слатко смејали. И онда сам заспао.

И кад сам се пробудио, поново сам био у цаку! Нема мени опет моје слободице, а ни другара! Био је то Брка и одвео ме својој кући. Још ми ставио орахове ципелице подмазане воском да не могу никако до сланинице. А, пошто сам много лупао и није због мене могао да спава, скинуо ми је ципелице, па ме везао канапом, али дугачким таман толико да не могу да дохватим сланину. Колико сам само био тужан! А, онда су мишеви из Бркине куће јавили мом другару мишу пророку да сам у невољи, и пријатељ је опет био ту за мене. Изгрицао је канап, а ја сам, да будем искрен, прво навалио на сланину, па сам се другу тек после обрадовао. Али, мислим да он мене разуме и да се није љутио због тога. Па смо заједно нашли Шарова, и цичали сви скупа од среће и радости, као некада. Али нашу срећу је брзо прекинуо Брка који нас је нашао и почео да нас јури. Бежали смо, бежали... и питали се куда даље... а ја сам се сетио свог чича Трише и реке и Тришиног млина, и пожелео да сам тамо.

И тако смо Шаров и ја заједно, као пријатељи, кренули кроз шуму, па све до реке, близу старе крчме. И ту чујем крчмара како чита неки оглас који је Триша давно писао, онда када ме изгубио. Јој, што сам био срећан кад сам то чуо. И поносан, да вам право кажем. А, и знао сам да ме ипак воли. И нађосмо ми на крају чича Тришу, а он ме загрли, а о сузама радосницама су и врапци после причали. Направили су чак и прославу због мог повратка, а и сваке године смо славили дан мог повратка.

Ето, кроз шта сам све ја прошао! И стварно је све тако било, нисам ја ништа слагао. Али, кад боље размислим, да тако није било, не бих ја нашао моје најбоље пријатеље, миша пророка и пса Шарова. Па ни за шта на свету не бих ја дао она наша дружења и несташлуке. Осим, можда, за парче најбоље сланине. Мијау!

Дина Лазаревић 3/3
ОШ „Деспот Стефан Лазаревић”, Београд
011 342 9875
Име наставника: Валентина Стевановић